

ผีดูดวิญญาณ

ยม력으로 완전범죄

พลังงู

บทที่ 21 อะไรนะ รู้จักกันหรือเธอ

หากคังบุกมีสถานีตำรวจจโน ที่คังนัมก็มีสถานีตำรวจคังนัม

ทั้งสองแห่งเป็นสถานีตำรวจที่ทรงอิทธิพลที่สุดในเกาหลี

หากสถานีตำรวจจโนสามารถขยายพื้นที่ได้ เพราะมีสถาบันระดับชาติที่สำคัญรวมถึงทำเนียบรัฐบาลตั้งอยู่ ดังนั้นที่เขตคังนัมเมื่อเงินที่เป็นบ่อเกิดของความโลภรวมอยู่ที่นี้ ความวุ่นวายต่างๆ ก็ตามมา รัฐจึงต้องให้ความสำคัญกับพื้นที่นี้เป็นพิเศษ จึงต้องมีกองบังคับการปราบปรามอาชญากรรม

“หัวหน้า พังอยู่หรือเปล่าครับ”

มินจองฮัก หัวหน้าที่ม 1 เอ่ยถามระหว่างการประชุม เพราะหัวหน้าพัคอินซอบไม่มีสมาธิกับการประชุมหัวหน้าแผนกได้เหมือนปกติ

“หือ? อ้อ หัวหน้าที่มมิน ว่าถึงไหนแล้วนะ”

“ตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว เหม่ออะไรอยู่ครับเนี่ย”

“ไม่มีอะไรหรอก ต่อเลยจ้ะ”

“ครับ”

มินจงฮักกตรีโมตเครื่องฉายโปรเจกเตอร์เพื่อไปหน้าต่อไป ในหน้าจอนั้นมีภาพสถานที่เกิดเหตุคดีชเวซิลซังเสียชีวิต

“อย่างที่เห็น มือขวาของคังชินแจ ชเวซิลซังก็ถูกพบเป็นศพเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ จางควอนอิล ชินจุงวอน ไปจนถึงชเวซิลซัง การเสียชีวิตอย่างต่อเนื่องของสมาชิกแก๊งมังกรด่าถูกสงสัยว่าเป็นฝีมือของฆาตกรต่อเนื่อง”

จากนั้นหน้าจอก็เปลี่ยนไปและโปรไฟล์ของอันซอลอาก็ปรากฏขึ้น

“อย่างที่ทราบกันดี ผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมของอันซอลอา โสภณิที่เสียชีวิตเมื่อสองสัปดาห์ก่อน คิมซอนซู ยังอยู่ภายใต้การสอบสวน และด้วยสถานการณ์แบบนี้ ดูเหมือนว่าความเป็นไปได้ที่จะเป็นผลงานของโอฮยอนโจ ก็ไม่สามารถตัดทิ้งไปได้ครับ”

“เพราะความเสียหายที่เกิดขึ้นมุ่งเป้าไปทางฝั่งคังชินแจ?”

“ครับ ข้อมูลเกี่ยวกับคดีเครื่องปั้นหม้อของที่ได้มาก็บอก เช่นนั้นครับ การที่โรงกำจัดศพถูกเปิดเผยออกมา คาดว่าเงินทุนของแก๊งมังกรดำจะลดลง ดังนั้นคังชินแจเสียเปรียบมากกว่า โอฮยอนโจครับ”

“สำหรับตอนนี้ นี่คือสถานการณ์ที่เป็นไปได้มากที่สุด...”

พัคอินฮอบประสานมือเท้าไว้ใต้คาง

“ถึงอย่างนั้น ผลที่ออกมามันดูลำเอียงเกินไป เป็น โอฮยอนโจจริงๆ เหรอ”

เนื่องจากเขาเป็นหนึ่งในผู้มีอำนาจในเขตนี้ จึงรู้เกี่ยวกับแนวโน้มนิสัยของคังชินแจและโอฮยอนโจ ถ้าคดีนี้เป็น คดีฆาตกรรมจริงๆ ดูเหมือนจะเป็นวิธีการของคังชินแจมากกว่า

“หวัหน้าชา”

เขาเรียกชาตงออค หวัหน้าที่มีสีบสวอน 2

“ครับ”

“ไปสืบเรื่องฮั่นซอลลาเป็นไบบ้าง ไม่มีหลักฐานที่โยงไปหาคิมซอนซูเลยเธอ”

“ไม่ครับหัวหน้า ผมคิดว่าไม่ใช่คิมซอนซูครับ ตอนที่เขาถูกสอบสวน เขาบอกว่าควรจะฆ่าเธอก่อนหน้านี้ด้วยซ้ำ ยิ่งเก็บไว้อะไรประโยชน์”

“ไอ้ชาติชั่ว”

ตอนที่พัคอินซอบได้รับทำคดีฆาตกรรมของฮั่นซอลลา เขาก็นึกถึงเรื่องนั้นทันที

คดีสถานเด็กกำพร้าบ้านรอยยิ้มที่เขาดูแลอยู่ เมื่อ 15 ปีที่แล้วในความทรงจำของพัคอินซอบ เขาจำได้ว่าคิมซอนซูเป็นพวกโรคจิต

“ผลชันสูตรศพของคุณฮั่นซอลลาจะออกมาเมื่อไหร่”

“ผมเช็กกับทางนิติเวชแล้ว เขาบอกว่าผลจะออกมาพรุ่งนี้ครับ”

“หัวหน้าชา พรุ่งนี้ไปกับผม”

“หัวหน้าจะไปเองเลยหรือครับ”

“รู้สึกผูกพันนะ เฮ้อ...”

พัคอินชอบรู้สึกเสียใจ

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าตอนนั้นเขาไม่ยอมรับข้อเสนอของ
รุ่นพี่และรายงานตามจริง ว่ามันเป็นการฆาตกรรมที่ถูกวางแผน
ไว้อย่างน้อยอันซอลอาจถูกตัดสินจำคุกมากกว่าห้าปีและ
คิมซอนซุอาจจะลืมเธอไปก็ได้ อย่างไรก็ตาม ปัญหาคือเธอ
ถูกตัดสินจำคุก 2 ปี 6 เดือนในข้อหาฆาตกรรมโดยมิได้เจตนา
เวลาแค่นี้สั้นเกินไปที่คิมซอนซุจะลืมความรู้สึกอยากแก้แค้น
เธอได้

สุดท้ายหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัว คิมซอนซุบังคับ
ให้เธอเข้าสู่วงการโสเภณี ทั้งใช้งานทั้งชุดรีดเธอ

เพราะความสงสารของเขาทำให้เธอเจอเรื่องเลวร้าย
กว่าเดิม

พัคอินชอบมองพวกหัวหน้าที่หมดแล้วพูดขึ้น

“หัวหน้ามิน”

“ครับ”

“ทั้งหมดที่ออกมาในตอนนี่คือการฆ่าตัวตาย การเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ และการเสียชีวิตอย่างกะทันหันหรือก่อนอื่นรวบรวมหลักฐานการฆาตกรรมให้ได้แล้วรายงานอีกที”

“ได้ครับ”

“หัวหน้าฯ”

“ครับ”

“ถึงแม้สถานการณ์ตอนนี้จะบอกว่าโอฮยอนโจเป็นคนลงมือ แต่คิมซอนซู ไอ้เวรนั่น ขุดจนกว่ามันจะบอก ขุดออกมาให้หมดทั้งธุรกิจที่มันดูแล ทรัพย์สินทุกอย่าง”

“ครับ”

“ทีม 3 โอฮยอนโจ ทีม 4 ประกบคังชินแจ ส่วนทีม 5 รอสนับสนุนทีมอื่นอยู่ที่นี่ มีคำถามไหม”

“ไม่มีครับ”

“ไปบอกเด็ก ๆ ให้ตื่นตัวไว้ ถ้าแก้มังกรดำเริ่มสู้กันจริง มันจะไม่จบแค่เลือดคนสองคนหรอก”

เมื่อเขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและหนักหน่วง หัวหน้าที่ม ทุกคนรู้สึกประหม่า

“รับทราบครับ!”

“ประชุมเท่านั้นแหละ หัวหน้าที่า ทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ คุณฮันซอลเอาไว้ให้ด้วย”

เมื่อหัวหน้าที่มทั้งหมดออกจากห้องประชุม พักอินชอบ ก็เปิดเอกสารดู เป็นเอกสารคำให้การของผู้ที่พบศพของ ฮันซอลอาเป็นคนแรกและเป็นผู้เกี่ยวข้องกับฮันซอลอาด้วย ถึงจะได้ยินมาแล้วตอนประชุม แต่ก็ต้องทบทวนอีกครั้ง

“ยอมชอกฮุน...ก่อนเปลี่ยนชื่อคือยอมบยของฮัน”

เขายังจำได้ เพราะเป็นชื่อที่ไม่ปกติทั่วไปและเป็นเด็กที่ อยู่ในที่เกิดเหตุคดีฆาตกรรมเมื่อ 15 ปีที่แล้ว

“จากคดีผู้อำนวยความสะดวก คราวนี้มาอยู่ในที่เกิดเหตุคดีการฆาตกรรมฮันซอลลา เรื่องบังเอิญหรือ หรือเพียงเพราะแค่สนิทกับฮันซอลลา?”

พัคอินซอบรู้สึกเคลือบแคลงใจ เรียกได้ว่าเป็นเซนส์ของนักสืบ รู้สึกมั่นใจว่าต้องมีอะไรบางอย่าง

“ซเวมียอง ผู้หญิงคนนี้ก็เป็นผู้เกี่ยวข้อง”

เจอกันครั้งแรกในรอบสิบห้าปีและหลังจากนั้นไม่นานก็เกิดคดีฆาตกรรม อาจเป็นเพราะพวกเขายู่วงการเดียวกันแต่ทำไมถึงเพิ่งมาเจอกันตอนนี้ และจู่ๆ ก็ถูกฆาตกรรม?

จะบอกว่าเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีความเกี่ยวข้องกัน นักสืบจะต้องสงสัยอยู่ตลอด และจะต้องมีสักอย่างหนึ่งที่ติดอยู่ในใจ

“คุณฮันซอลลา เกิดอะไรขึ้นกันแน่...”

พัคอินซอบไม่สามารถสลัดความคิดที่ว่าชีวิตของเธอช่างโศกเศร้าจริงๆ

คังชินแจไม่อยากจะเชื่อตัวเอง เพิ่งได้ยินมาว่าชินจุงวอน
เสียชีวิตเมื่อคืนวานนี้ แต่ตอนเช้ายังได้ยินว่ามีคนตายเพิ่ม
อีกคน

“ใครตายอีก”

ชนจองมันตอบคำถามของเขาด้วยสีหน้ากลุ่มอกกลุ่มใจ

“ซิลซังถูกพบว่าเสียชีวิตครับ”

“สาเหตุ...คืออะไร”

“ตายเพราะขาดอากาศหายใจขณะที่นอนหลับในโรงแรม
ครับ”

“ขาดอากาศหายใจ? ใครฆ่าเขา”

“ได้รับการยืนยันว่าขาดอากาศเนื่องจากภาวะหยุด-
หายใจขณะหลับครับ”

“นี่มันเรื่องบ้าอะไร แค่วัวข้ามคิน จุงวอนเก็บเงินเสร็จ
ก็วิ่งไปให้รถบรรทุกชนตาย ส่วนซิลซังก็นอนกรนจนตายไปงั้นรี

เป็นแก จะเชื่อไหม ทำอะไรกันอยู่วะ! ไม่เช็กให้มันรอบคอบ
หน่อยรี!”

โดนตะคอกมาเช่นนั้น ชนจอมมันเหวี่ยงท้วงและตอบว่า

“ดูเหมือนว่าเขาจะกินยานอนหลับขณะเมา ถึงจะหายใจ
ไม่ออกก็ไม่สามารถตื่นขึ้นมาได้ครับ”

“ยานอนหลับ? ทำไมซิลซังถึงกิน”

“ได้ยินมาว่าปกติแล้วเขามีอาการนอนไม่หลับเลยได้ยา
มาครับ”

“แม่ง...แม่งเอ๊ย ไหนบอกว่ากินเหล้าไง มันก็ต้องง่วงแล้ว
สิ ทำไมถึงกินยานอนหลับอีกล่ะ นั่นยาแก้หวัดรีงถึงต้องกิน
ทุกวัน?”

“ที่จริงดูเหมือนว่าพวกเด็ก ๆ ก็รู้สึกสะท้อนใจเพราะ
จัดการไอ้พวกค้ายาเมื่อสองคืนก่อน ซิลซังเองก็คงเป็น
เหมือนกัน จึงไม่ได้กินยานอนหลับตอนนั้น เลยมากินเอาตอนนี้
ครับ”

- ตีง!

เขาฟาดโต๊ะอย่างแรงและจ้องไปที่ชนของมัน

“ช่างแม่ง! แกแน่ใจนะ? ว่าไม่ได้ถูกใครฆ่า”

“ผมตรวจสอบกล้องวงจรปิดทั้งหมดแล้ว ไม่มีใครเข้ามาในห้องที่ซิลซังพักอยู่ ถ้ามีคนฆ่าเขาคงทำลายกล้องวงจรปิดไปแล้ว แต่ไม่มีร่องรอยอะไรเลยครับ”

“ไม่ ฮยอนโจเป็นคนทำ ไอ้เวรนั่นมันแกลังฉันอยู่”

“ลูกพี่ใจเย็นก่อนครับ อย่าลงมือโดยไม่มีหลักฐานสิครับ”

คังชินแจเหลือบมองชนของมันและหยิบบุหรี่ยื่นออกมาคาบไว้ที่ปาก เอนตัวลงบนเก้าอี้

“เฮ้อ จونغมัน”

“ครับ ลูกพี่”

“ฉันเชื่อใจแกได้ใช่ไหม”

“...!”

“ก็ตอนนี้ มันไม่ใช่เรื่องน่าสงสัยแล้ว มันเห็นได้ชัดว่า
ฮยอนโจกำลังเล่นงานฉันอยู่ แต่แกมาบอกให้ฉันอยู่เฉยๆ
ลองคิดดู เมื่อก่อนฮยอนโจเรียกหา แกก็กระดิกหางเข้าไปหามัน
...แล้วมันบอกว่าจะให้ตีกในคังนัมด้วยนี่ ใช่ไหม”

ชนจองมันรู้สึกราวกับถูกตีที่หัวด้วยก้อนหนักๆ

ลูกพี่สงสัยในตัวเขา อยู่ด้วยกันมานานนับหลายสิบปี
แม้แต่เรื่องตีก ตอนที่ตีมันด้วยกันเขาก็เป็นคนเล่าให้ฟังเอง
ตั้งหลายครั้ง แต่ไม่คิดไม่ฝันว่าคำพูดเหล่านั้นจะกลับมาเป็น
หอกแทงตัวเอง

“ทนไว้...ตอนนี้ลูกพี่ไม่มีสติมากพอ”

ชนจองมันคิดว่าไม่สามารถหลีกเลี่ยงการทะเลาะครั้งนี้
ได้แล้ว จึงเอ่ยปากออกไปว่า

“ลูกพี่ เชื่อผมเถอะครับ ผมจะลากโฮฮยอนโจมาไว้
ตรงหน้าลูกพี่เอง”

“...”

แวนดา ยังคงไม่คลายความสงสัย ชนจอมมันก็จัดริมฝีปาก
จนเลือดออกและกัมศิระชะลง

“ช่างเถอะ ไม่มีหลักฐานว่าแกทำอะไรสักหน่อย ไม่ต้อง
ทำงานอย่างอื่นแล้ว จัดการแค่เรื่องทำให้ไอ้ซอนซูไม่โดนจับขัง
ให้ไวที่สุดก็พอ”

“ครับ...”

ชนจอมมันเดินไหล่ตกลอกมาจากห้องทำงาน คังชินแจ
มองไปยังประตูที่เขาเดินออกไปและพึมพำเบาๆ

“ถ้าไม่มีหนอน ก็คงไม่มีคนตายไปเรื่อยๆ แบบนี้ แต่ก็
ไม่มีหลักฐานเหลือไว้แม้แต่ชิ้นเดียว”

คนใกล้ชิดที่คอยดูแลข้อมูลภายใน คนทรยศที่มี
ความสามารถพอที่โอฮยอนโจจะใช้ ที่คังชินแจรู้ คนคนนั้นมีแค่
ชนจอมมัน

นิติเวช

ชื่อทางการคือสถาบันนิติวิทยาศาสตร์แห่งชาติ

ผมไปที่นั่นกับจอห์นมินซองและชเวมียองเพราะผล
ชันสูตรออกมาแล้ว ต้องขอบคุณอำนาจความเป็นอัยการของ
จอห์นมินซอง ทำให้เขาสามารถมาฟังผลได้ด้วยตนเองเช่นนี้

“เธอทำไมไม่เฝ้า”

คำพูดคล้ายจะจับผิดของจอห์นมินซอง ทำให้ชเวมียอง
โกรธจนตาเขียว

“ฉันมาได้หรือไง ฉันมาฟังผลการชันสูตรศพของ
พี่สาวฉันจ้า ถามมาได้ มาทำอะไร มาทำไม”

“ไว้ฟังทีหลังก็ได้ มากวนเปล่าๆ”

เมื่อเห็นทั้งสองคนทะเลาะกันอยู่ข้างๆ เป็นผมนี่แหละ
ที่หงุดหงิดกว่าใคร

มาสร้างความรำคาญขึ้นไปอีก

“หยุดทะเลาะกันแล้วเข้าไปสักที่เถอะครับ”

ผมเดินผ่านพวกเขาเข้าไปทางประตูหน้าของสถาบัน-
นิติเวช

“เฮ้ยๆ ฉันต้องเข้าไปก่อนสิ”

จอณินของรีบเดินนำ บอกเจ้าหน้าที่รักษาความ-
ปลอดภัยตรงทางเข้าถึงจุดประสงค์ที่มา แสดงบัตรยืนยันตัวตน
รับบัตรผ่านสแกนบัตรตรงทางเข้า ผ่านเครื่องตรวจจับโลหะ
รวมทั้งตรวจข้าวของต่างๆ เหมือนด่านตรวจที่สนามบิน

“ต้องขอเก็บตัวอย่างเนื้อเยื่อจากช่องปาก กรุณาอ้าปาก
ด้วยครับ”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเดินเข้ามาหาพร้อมกับ
สาลีก้าน

“ทำทำไมเหรอครับ”

“ถ้าจะเข้ามาในสถาบันนิติเวช คุณจะต้องเก็บยื่นไว้ก่อน
ครับ ทั้งของกลางและยื่นของคนที่ยื่นเข้ามา อาจปะปนกันได้ครับ”

มีเรื่องแบบนี้ด้วยสินะ

ผมรู้สึกไม่เต็มใจ แต่ผมไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องให้ความร่วมมือ

หลังจากเก็บตัวอย่างแล้ว จอนมินซองก็หยุดตรงหน้าห้องที่มีเครื่องหมาย “ห้องตรวจ”

“รถตรงนี้แป๊บหนึ่งนะ ฉันจะไปรับผลชันสูตรแล้วออกมา”

หลังจากที่เขาเข้าไปข้างในแล้ว ผมกับชเวมียองก็นั่งลงบนเก้าอี้ตรงโถงทางเดินเพื่อรอเขา

ผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะ

- ตึก ตึก

ผมเห็นชายสองคนร่างกายกำยำกำลังเดินมาทางนี้ ถ้าบอกว่าเป็นพนักงานของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์แห่งชาติ ก็ดูจะไม่เหมาะกับพวกเขา คิ้วของพวกเขาเลิกขึ้นเล็กน้อยเมื่อมองมาที่เราราวกับเจอคนรู้จัก

“พวกคุณก็มาด้วยเหรอครับ”

ผมและซเวมียอนต่างมองหน้ากันและส่งสายตาเป็น
การถามว่าใช่คนรู้จักของตนไหม แต่ทว่าพวกเขาเป็นคนที่เรา
ไม่รู้จักเลย

“คุณคือใครครับ”

“โอ้ คุณรู้จักนักสืบคิมซอลโฮไหมครับ”

“ครับ เป็นนักสืบที่รับผิดชอบคดีของพีซอลอา”

ตอนนั้นผมได้พบกับนักสืบตอนที่ให้ปากคำเพราะเป็น
ผู้พบเห็นเหตุการณ์คนแรก เราแลกเปลี่ยนบัตรกัน ผมเลยจำชื่อได้

“นักสืบคิมเป็นลูกน้องผมเองครับ ผมขาดงูก หัวหน้า-
หน่วยสืบสวนสอบสวนทีมที่ 2 สถานีตำรวจคังนัมครับ ส่วน
ท่านนี้ เป็นหัวหน้ากองบังคับการปราบปรามอาชญากรรม
พัคอินชอบ ครับ”

“อ่า ครับ สวัสดีครับ ผมยอมซอกฮุนครับ”

“ซเวมียอนค่ะ”

หลังจากที่เราหักทลายกัน ชายที่เป็นหัวหน้ากอง
ปราบปรามก็ถามผมว่า

“พวกคุณสองคนมาที่นี่ทำไมครับ หรือว่าทราบว่าผล
ชั้นสูตรออกก็เลยมากันหรือเปล่าครับ”

“ครับ”

พัคอินชอบมองไปที่หัวหน้าทีมข้างๆ เขาและถาม

“หัวหน้าซาอะไรเนี่ย”

“ไม่รู้สิครับ นักสืบคิมไม่ได้บอกอะไรเลย”

จากนั้นชเวมียอนก็ก้าวไปข้างหน้าและพูดว่า

“ฉันไม่ได้ยินมาจากตำรวจหรอกค่ะ คนรู้จักทางฝั่งอัยการ
เขาบอกมาค่ะ”

“คนรู้จักทางฝั่งอัยการเหรอครับ”

-แก๊วก

ตายยากเสียจริง

จอมนรินทร์เปิดประตูออกมา

“หือ? หัวหน้าพัค หัวหน้าซา มาเมื่อไหร่ครับเนี่ย มาตรวจเอกสารการชันสูตรศพกันเองเลยเหรอครับ”

จากคำถามของเขา ทั้งสองถามพร้อมกันราวกับนัดกันไว้

“คนรู้จักของคุณคืออัยการจอมนรินทร์ครับ”

อะไรนะ รู้จักกันหรือจอมนรินทร์

บทที่ 22 ตั้งแต่นี้ไป มั่นอันตราย

“รู้จักกันหรือครับ”

จอนมินซองตอบคำถามของผม

“เคยทำงานด้วยกันตอนอยู่ที่สำนักงานอัยการกลางนะ”

ดวงตาของชเวมียอมเบิกกว้างกับคำตอบนั้น

“ถ้าเป็นสำนักงานอัยการกลางก็ต้องมีแต่คนเก่ง ๆ
ไม่ใช่เหรอ แล้วนายเคยทำงานที่นั่นเนี่ยนะ?”

“ทำไมตอนนั้นรู้สึกว่าจะนัดขึ้นมาแล้วหรือไง”

จอห์นมินซองวางท่าและพูดคุยขบขัน

“ดูดีอะไรล่ะจ๊ะ ดูท่าคงโดนไล่ออกมา นายแค้โดนใช้แล้ว
ทิ้งสินะ”

“เฮ้ย! ไหล่ออกอะไร ใครโดนไหล่ตก ย้ายตำแหน่งต่างหาก
ล่ะ”

“มีแค่นายที่โดนย้ายละสิ”

“ก็บอกว่าไม่ใช่ยังงี้เล่า!”

หัวหน้าทีมชาตงอค เห็นทั้งสองคนเถียงกันแบบนั้น ได้
แต่ยืนหัวเราะและถามแทรกเข้ามา

“ผมไม่รู้เลยนะครับว่าคนรู้จักทางฝั่งอัยการของคุณจะ
เป็นอัยการจน ทั้งคู่เป็นแฟนกันหรือครับ”

“อะไรนะ! ไม่ใช่แบบนั้นนะครับ”

“โอ๊ย คุณนักสืบคะ ฉันชอบแต่คนหน้าตาดีค่ะ”

“นี่ เหมือนเธอจะบอกว่าฉันขี้เหร่หรอ”

“เหมือนอะไรล่ะ ฉันก็พูดตรงๆ เนี่ยว่านายไม่หล่อ
ถ้าเทียบกับชอกฮุน หน้านายคือปลาหมึก”

“เธอนี่มัน...”

ทั้งสองคนเถียงกันน้ำไหลไฟดับ

นักสืบทั้งสองคนจ้องมองทั้งคู่ที่เถียงกันต่อหน้าพวกเขา

“ถ้าไม่ใช่แฟนแล้วรู้จักกันได้ยังไงหรือครับ”

นักสืบพักอินชอบผู้ถูกเรียกว่าหัวหน้าเอ่ยปากถามด้วย
น้ำเสียงเยือกเย็น

“ตอนนี้กำลังสอบปากคำฉันอยู่หรือคะ”

ชเวมียองถามกลับด้วยเสียงแหลม เขาสำหน้าเบาๆ

“ไม่ถึงขนาดสอบปากคำหรอกครับ แต่ทำเพื่อให้เข้าใจ
สถานการณ์รอบตัวคุณอันซอลอาครับ”

“มันก็คือการสอบปากคำไม่ใช่หรือคะ”

“อืม ถ้าอย่างนั้นผมขออธิบายแบบนี้ดีกว่าครับ ทั้งสอง
ท่านเป็นผู้เกี่ยวข้องกับคุณอันซอลอา แต่ก็สามารถเป็นผู้ต้อง-
สงสัยได้เหมือนกันครับ ยิ่งให้คนรู้จักพาเข้ามาแล้วรีบมาฟังผล
ชั้นสูตรเอง จะไม่ให้สงสัยได้หรือครับ”

จากคำตอบของเขา ชเวมียองหดคอกเหมือนรู้สึกกลัวและ
เป็นผมที่ตอบคำถามนั้นแทน

“คุณกลัวว่าถ้าพวกเราเป็นคนร้าย เราจะทำลายหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการชันสูตรศพ แบบนั้นเหรอครับ”

จากคำพูดของผม เขาพยักหน้าด้วยท่าทางที่ดูไม่เต็มใจ

“ก็...แบบนั้นแหละครับ”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นเราก็ต้องให้ความร่วมมือครับ พี่มินซองและพวกเราโตมาในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเดียวกันตั้งแต่เด็กและมาที่นี่เพราะอยากรู้ความจริงให้เร็วที่สุดครับ”

“ถ้าเป็นสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า คุณหมายถึงสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าบ้านรอยยิ้มเหรอครับ อัยการจอนก็มาจากบ้านรอยยิ้มด้วยเหรอ”

จอนมินซองพยักหน้าตอบคำถามของพัคอินชอบ

“ครับ ผมเคยอยู่ที่นั่นก่อนจะถูกรับเลี้ยง คุณอันซอลอาก็คือคนพิเศษสำหรับผมเช่นกัน และสำหรับคนที่มาจากบ้านรอยยิ้ม เธอเป็นเหมือนแม่คนหนึ่งเลยละครับ”

“ผมไม่รู้เลยนะครับเนี่ย ว่าอัยการจอนเป็นเด็กกำพร้า”

“ต้องขอบคุณพ่อแม่บุญธรรมของผมเลยครับ”

จอห์นมินซองยิ้มเมื่อนึกถึงพ่อแม่บุญธรรมของเขาและ
พูดต่อ

“ตอนนี้หายสงสัยว่าทำไมพวกเราถึงมาที่นี่ได้หรือยัง
ครับ”

“ก็ระดับหนึ่งครับ”

“หัวหน้าพัคนี่เก็บทุกเม็ดเลยนะครับ”

“ต้องดูทุกความเป็นไปได้ยังไงล่ะครับ”

“ถ้าอย่างนั้น มาลองเปิดความเป็นไปได้อันนี้ดูพร้อมกัน
ไหมครับ”

จอห์นมินซองกล่าวขณะถือเอกสารที่มีรายงานการชันสูตร
ศพ

“เฮาเลยครับ”

พวกเราย้ายไปนั่งที่บริเวณห้องรับรอง จอนมินซองวาง
รายงานสรุปบนโต๊ะและแยกข้อมูลเสริมไว้ด้านข้าง เพื่อคนอื่น
อยากจะดู

“สาเหตุโดยตรงของการเสียชีวิตคือการเสียเลือดมาก
เกินไปจากบาดแผลถูกแทงบริเวณช่องท้อง”

หัวหน้าขาดงอคู้้นิ้วไปส่วนที่อธิบายสาเหตุการตายแล้ว
พูดต่อว่า

“ทั้งหมดสิบสามครั้ง สามครั้งโดนอวัยวะสำคัญ และอีก
สิบครั้ง แค່แทงไปเฉยๆ”

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ”

“ถ้าเป็นกรณีที่เกิดจากความแค้น ก็อาจตื่นเต้นจนเผลอ
แทงต่ออีกหลายครั้ง บางคนที่มีอาการทางจิตก็ฆ่าเพียงเพื่อ
ความสนุกสนาน”

“แต่นี้มันมากเกินไป”

เป็นความเห็นของพัคอินชอบ

“ก็ใช่ครับ”

“ถ้าเป็นการฆ่าอย่างโหดเหี้ยมขนาดนี้ มันต้องมีความหมาย ถ้ามีอาการทางจิตก็น่าจะมีอะไรบ่งบอกถึงการโอบอวด...”

ต้องมีความหมาย

มันทำให้ผมนึกถึงคำที่เคยได้ยินจากเครื่องปั้นมุขของมีจุดประสงค์เพื่อแสดงให้เห็น เป็นการเตือนใครบางคน โดยแสดงให้พวกเขาเห็นถึงความตายที่โหดร้ายเช่นนั้น

“นั่นก็แค่สาเหตุการตาย แต่ดูอันนี้สิครับ”

จอมนินซงซึ่งไปที่หัวข้อที่ระบุว่าสารที่ตรวจพบในศพในหัวข้อนั้น มีชื่อส่วนผสมของยาสองชนิดเขียนอยู่

-ไนไตรต์

-คลอโรฟอร์ม

ด้วยความรู้ที่ผมมี จึงไม่รู้ว่ามันคืออะไร

ขเวมียอนเองก็มีแววตาสงสัยเหมือนกันกับผม

แต่ว่าสามคนที่เหลือดูจะรู้จักเป็นอย่างดี

“นี่ยาอะไรหรือครับ”

“ไนไตรต์ก็ไม่มีอะไรพิเศษหรอก ถึงจะมีปริมาณน้อยแต่ก็อยู่ในอาหาร ทำให้เนื้อมียีสันน่ากินและป้องกันการเน่าเสียของเนื้อสัตว์แปรรูป อย่างไส้กรอกอะไรแบบนี้”

วันนั้นอันซอลอากินเนื้อ?

ต้องจดสิ่งเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้ใส่ในรายงานด้วยหรือ

“ตรวจพบในปริมาณไม่มาก แต่ถ้าได้รับเพียง 4 กรัมก็อาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ถ้าผลออกมาในรายงานขนาดนี้ปริมาณก็คงไม่ใช่บ่อยๆ”

“อืม สาเหตุการตายโดยตรงคือบาดแผลจากการถูกแทง ถ้าหากตั้งใจจะทำแบบนั้นอยู่แล้วทำไมถึงต้องใช้ไนไตรต์ด้วยล่ะ”

ชาดงอุคตอบคำถามของผมว่า

“เจอในปริมาณน้อยก็น่าสงสัยกว่าเจอในปริมาณมาก
อีก”

“...?”

“ในวันเกิดเหตุ คุณอันซอลอาบอกว่าเธอป่วยและไม่ได้
ไปทำงาน”

เรื่องนั้นผมก็รู้เช่นกันเพราะผมได้ยืนมาตามพูดกับ
คิมซอนซูที่โกลด์บาร์

“ปริมาณไนไตรต์เพียงเล็กน้อยอาจทำให้ปวดหัวได้
เหมือนกับเป็นหวัดครับ”

“ตั้งใจจะทำให้ลาป่วยสินะครับ”

“ใช่ครับ พอเห็นแบบนี้ ยิ่งทำให้ชัดเจนขึ้นเลยว่าเป็น
การฆาตกรรมที่วางแผนไว้ล่วงหน้าอย่างดี”

พักอินชอบอธิบายเพิ่มเติมให้กับคำพูดของเขาเมื่อครู

“ถ้าเป็นตามที่หัวหน้าซาบอก ก็มีความเป็นไปได้สูงที่
คิมซอนซูไม่ใช่คนบงการ”

อาจจะเป็นแบบนั้น เพราะถ้าเป็นคิมซอนซู เขาสามารถทำให้เธอหยุดงานได้โดยไม่ต้องใช้ยา

“ไม่ใช่คิมซอนซู...”

ผมตัดสินใจที่จะจัดการคิมซอนซูหลังจากตำรวจสอบสวนเสร็จ

ในตอนนั้นขเวมียอนก็เข้าไปที่ยาตัวที่สอง

“แล้วอันนี้ใช้เพื่อทำอะไรเหอะคะ”

“เคยดูหนังที่มีฉากเอาผ้าเช็ดหน้าปิดจมูกและปากแล้วสลบไหมครับ”

“ค่ะ”

จากลักพาตัวส่วนใหญ่เป็นแบบนั้นในหนังสมัยก่อน

“นั่นแหละครับ เป็นยาที่ทำให้หมดสติหรือก็คือยาสลบ มันอาจจะแอบวางยาและฆ่าคุณอันซอลอาที่กำลังหลับอยู่”

“...!”

ชาตงอุคพลิกหาเอกสารที่วางอยู่ข้างรายงานและ
ดึงกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา

“ในรายงานก็เขียนไว้ว่าดูเหมือนจะใช้เพื่อไม่ให้ชัดเจนนะ
ครับ เนื่องจากไม่พบ DNA ของฆาตกรบนศพ จึงสันนิษฐานว่า
เป็นแบบนั้นครับ น่าเสียดายที่ไม่มีเบาะแสเกี่ยวกับพวกมัน
แต่ก็ต้องขอบคุณยาสลบที่ทำให้คุณอันซอลลาจากไปแบบ
ไม่ทุกข์ทรมาน”

โดนแทงตั้งสิบสามครั้ง

ถ้าอย่างนั้นก็เข้าใจได้มากขึ้นว่ามีจุดประสงค์เพื่ออะไรให้
ใครบางคนเห็น บางทีคนร้ายอาจมุ่งความสนใจไปที่การทำให้
เห็นถึงความเจ็บปวดทรมาน มากกว่าการตายแบบธรรมดา
ทั่วไป

“ไม่หรอกค่ะ พี่เขาคงต้องเจ็บปวดมากแน่ๆ”

ชเวมียองพูดด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

“ผู้ชายมองแค่ภายนอกเท่านั้น แต่ไม่เคยมองเข้าไปใน
จิตใจหรอกค่ะ”

“หมายความว่ายังไง คุณชเวมีयอน?”

“ถึงจะโดนสารคลอโรอะไรรึนั้น แต่โดนแทงขนาดนั้น พี่เขาจะไม่ตื่นขึ้นมาเลยหรอคะ”

“คงจะตื่นแหละครับ หน้าท้องก็เป็นอวัยวะที่ไวต่อความรู้สึกเหมือนกัน”

เธอน้ำตาคลอและพยายามพูดในสิ่งที่เธอคิด

“พี่เขาถูกทหารณที่บ้านเด็กกำพร้าตั้งแต่ยังเด็ก ถูกจับเข้าคุกในข้อหาฆาตกรรม หลังจากถูกปล่อยตัว ไอ้คิมซอนซูก็ทำลายชีวิตที่เหลือของเธอ แล้วนอนอยู่ดีๆ ก็ล้มตาคืนขึ้นมา เพราะมีใครไม่รู้เอามือมาแทง ชีวิตที่เป็นแบบนั้น มันจะไม่เจ็บปวดได้ยังไง”

ทันใดนั้นทุกคนตกอยู่ในความเงียบ

ไม่ใช่ความเจ็บปวดทางร่างกาย แต่เป็นความเจ็บปวดทางจิตใจ

แบบนั้นแหละ

หัวใจของฮันซอลอาจเจ็บปวดยิ่งกว่าถูกแทงสิบสาม
ครั้ง

“คุณชเวมียอมพูดถูกครับ คุณสนิทกันก็ต้องคิดแบบนั้น
อยู่แล้วครับ”

พัคอินชอบพยักหน้าและพูดต่อ

“แต่หัวหน้าซากกับผมต้องสอบสวนคดีนี้ เลยต้องแยก
ความรู้สึกส่วนตัวออกจางาน เข้าใจพวกผมด้วยนะครับ”

“ค่ะ...”

หลังจากที่พูดแบบนี้ เขาก็พูดปลอบชเวมียองและลูก
ขึ้น

“เดี๋ยวพวกเราจะไปห้องดับจิตเพื่อตรวจร่างกายศพอีก
ครั้ง จะไปด้วยกันก็ได้ นะครับ แต่ผมไม่แนะนำให้คุณสองคนไป”

“ครับ เราเองก็ไม่ได้คิดจะไปดูศพอยู่แล้วครับ”

ผมตอบรับแทนฝั่งของผม

“คิดถูกแล้วครับ เพราะมันอาจจะกลายเป็นความทรงจำ
ที่เจ็บปวดได้ และผมมีอะไรจะบอกคุณทั้งสองคนครับ”

“...?”

“ตามที่ได้รับการยืนยันในวันนี้ ชัดเจนว่าคุณอันซอลลา
ถูกจ้างวานฆ่าแน่ๆ ครับ”

“ครับ...”

“ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยของคุณทั้งสองคน ต่อไป
อย่าทำอะไรแบบนี้อีก เพราะอาจทำให้พวกคุณตกอยู่ใน
อันตรายได้นะครับ”

คำพูดของพัคอินซอบดูเหมือนจะเป็นห่วงพวกเรา แต่
ก็ฟังดูแตกต่างออกไป

อย่าทำอะไรให้ดูน่าสงสัย

เขายังสงสัยตัวผมและชเวมียองอยู่

“ถ้ามาอยู่กับเรื่องนี้อีก ยังไงก็ต้องโดนสงสัยอย่าง
แน่นอน”

นำร่ำคาญ ดันไปเตะตาตำรวจอีก

“ผมเข้าใจที่คุณจะบอกครับ ถ้างั้นช่วยจับคนร้ายที่ฆ่าพี่ชอลอาและคนที่สั่งพวกเขาด้วยนะครับ”

“มันเป็นงานของพวกเราอยู่แล้วครับ ไม่ต้องเป็นห่วง กลับไปพักที่บ้านดีกว่าครับ”

เราเลยบอกลาพวกเขา แล้วพวกนักสืบก็มุ่งหน้าไปห้องดับจิต พอเดินห่างออกมาจากพวกเขา ซเวมียองที่สะอึกสะอื้นก็พูดขึ้นว่า

“ฉันไปห้องน้ำเตียนนะ เมกอัปเลอะหมดแล้ว”

เมื่อเธอไม่อยู่ ผมก็ยื่นข้อเสนอให้จองมินซองในเวลาที่เหมาะสม เนื่องจากการชันสูตรศพไม่มีหลักฐานในการระบุตัวผู้ต้องสงสัยได้

“พีมินซอง”

“หือ?”

“ที่ผมเคยบอกพี่ไป ได้ลองคิดดูหรือยังครับ”

จนมินซองเกาศีระชะเล็กน้อย

“ฉันก็คิดดูแล้วนะ อย่างที่นายว่าจะลองดูสักครั้งก็ได้ แต่ถ้ามั่นอันตรายก็ทำตามการตัดสินใจของฉันก็แล้วกัน”

น่าแปลกใจ

ตอนนั้นเหมือนจะไม่เห็นด้วย แต่กลับตอบแบบนี้ เป็นการตอบรับที่ผมไม่ได้คาดคิดไว้จากคนที่เคยโน้มน้าวไม่ให้ผมทำ

“แต่ว่า...”

“ครับ?”

“ทั้งๆ ที่แน่ใจว่าเป็นการจ้างวานฆ่า นายไม่กลัวเหรอ”

“...”

“ดูเหมือนนายมั่นใจเกินไป ถึงตอนเด็กๆ นายจะมีความห้าวแบบนี้ก็เถอะ”

“ไม่ใช่ที่ผมไม่กลัว แต่ผมชินกับการทำไมนด์คอนโทรล ต้องควบคุมสติตัวเอง ถ้าเล่นกอล์ฟแล้วรู้วามก็จบเลยนะ”

“อ่า กอล์ฟ เออ ก็คงแบบนั้นแหละ”

ผมพยายามหลีกเลี่ยงสายตาของจอห์นมิทซองและมองไปทางซเวมียอน

“เก็บเป็นความลับจากพีมียอนด้วยนะครับ อย่างที่นักสืบพูด ผมคิดว่าควรกันเธอออกจากเรื่องนี้ น่าจะดีกว่า”

ท่าทางของเธอเมื่อครู่ เพราะเป็นผู้หญิงคงสะท้อนอารมณ์ไม่น้อย หากลงมือด้วยกันจะเป็นอุปสรรคได้

“อืม ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน ตั้งแต่นี้ไปมันอันตราย”

นักสืบทั้งสองคนมุ่งหน้าไปยังห้องดับจิตในห้องใต้ดิน แต่พักอินซอบยังคงเหลือบมองไปทางข้างหลังของเขา

“หัวหน้า ทำไมไม่เธอครับ”

“ไม่มีอะไรหรอก”

“มันต้องมีอะไรสิครับ ทำไมถึงทำแบบนั้นล่ะครับ”

พัคอินชอบยอมเปิดปากพูด เพราะรู้ว่าหยุดความสงสัย
ของชาตงอुकไม่ได้

เพราะเขาพูดไวที่สุดไนบรรดาหัวหน้าทีม

“ก็ยอมชอกฮุน”

“เขาทำไมเหรอครับ”

“จะว่ายังไงดี...เหมือนเขาตู่เฉยๆ คือชเวมียอน เธอ
สะท้อนอารมณ์อยู่ แต่ยอมชอกฮุนดูไม่เห็นรู้สึกอะไรแบบนั้น
เลย”

ชาตงอुकสายศิระไปมา

“คิดๆ ตูก็ใช้ครับ ถ้าบอกว่าเป็นผู้ต้องสงสัยก็ต้องรู้สึก
กลัว แต่เขาตู่ไม่รู้สึกอะไรเลย แต่ก็ไม่ใช่ว่าทุกคนจะต้องเป็น
แบบนั้นนี่ครับ?”

“ก็ไม่ว่าเขามีนิสัยห้าวๆ แบบนั้นตั้งแต่เด็กหรือเปล่า...”

“อารมณ์ของใจหรือเปล่าครับ แบบหาคำอธิบายไม่ได้?”

พัคอินชอบยิ้มและยอมรับคำพูดของเขา

“หัวหน้าชาคือคนที่มีเซนส์แรงเหมือนผี พุดมาขนาดนี้
แล้วละก็ ไข่ ฉันขี้ใจ มันเหมือนมีก้างติดคอ”

“ใช่ปละอย่างที่กินกันเมื่อกี้หรือเปล่าครับ”

พัคอินชอบส่ายหัวให้กับคำหยอกล้อของเขา

“ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะเว้ย ถ้าผล DNA จากพวกแก๊งมังกร
ดำที่ตายแล้วออกมา ลองเอามาเช็กกับ DNA ของนายคนนั้นดู
เพราะพวกเขาต้องโดนเก็บตัวอย่างไว้แล้วก่อนเข้านิติเวช”

มัจจุราชพลังจิต 2

Perfect Crime with Telekinesis (염력으로 완전범죄)

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

임염력으로 완전범죄

PERFECT CRIME WITH TELEKINESIS

By Seolhwadam

Copyright © Korea edition year, Seolhwadam

Thai Translation Copyright © Thai edition year, AMARIN

All rights reserved. Thai translation rights arranged with Seolhwadam c/o MUNPIA

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

설화담

มัจจุราชพลังจิต เล่ม 2 / 설화담: เขียน; อธิชา วงศาโรจน์: แปล จาก 임염력으로 완전범죄
(PERFECT CRIME WITH TELEKINESIS).— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์, 2566.

360 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. อธิชา วงศาโรจน์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6378-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ ออาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุน์น้อักษร Raks

ราคา 199 บาท